

[Undervisningsministeren]

skerne. De to hensyn behøver nemlig ikke altid at være sammenfaldende, i hvert fald ikke på det enkelte institut.

Endvidere er det vigtigt, at tidsforbruget nedsættes, sådan at forskere, der har travlt med forskning, ikke på forhånd er nervøse ved at stille op til de styrende organer. Dette er meget afgørende, og det er derfor, vi skal have en klarere ansvarsfordeling, så forskerne får større indflydelse på forskningen og det teknisk-administrative personale får større indflydelse på det, der vedrører det – og det får de jo ifølge forslaget, hvor de styrkes i de små, effektive institutbestyrelser, som erstatter de store, kaotiske institutråd – og sådan at de studerende bevarer deres meget kraftige indflydelse gennem studienævnene og i øvrigt bevarer deres stemmeandele uændret i både fakultetsråd og konsistorium.

At beskrive dette forslag som udemokratisk siger lidt om, at hr. Carsten Andersen ikke har klarhed i sine demokratibegreber. Han stod her på talerstolen og definerede demokrati som det modsatte af effektivitet; vi skal sandelig nok komme langt med demokratiet i verden, hvis hr. Carsten Andersen fastholder den definition. Jeg har sjældent hørt en så demokratiskadelig tale og demokratiskadelig holdning som den, SFs ordfører her har givet udtryk for. Den debat om, hvad demokrati egentlig er, tror jeg vi trænger til at få ført i Information og i Politiken og i alle de blade, som SFerne læser, for jeg er sikker på, at jeg kan overbevise de fleste af SFerne om, at det er ødelæggende at definere demokrati på den måde, hr. Carsten Andersen gør det på.

Som man kan mærke, går regeringen mildest talt ind for dette forslag og lægger vægt på det. Det er dejligt at være minister for et sådant forslag, som er så indlysende let at forklare både over for studerende, over for folk uden for universiteterne og over for alle dem, som vil styrke samfundet.

Hvor har vi hørt mange indlæg om behovet for at styrke dansk forskning: fra en Haldor Topsøe, fra en Ulrik Lassen, fra en Mads Øvlisen osv. Gå ud og spørg alle disse mennesker, som institutionerne jo ustandselig klamrer sig til, når det gælder spørgsmålet om bevillinger, om de ikke finder det nødvendigt at ændre styrelsesloven! De vil alle som med én mund sige: jo! Og nogle af dem vil endda føje til: vi ønsker slet ikke større

bevillinger til universiteterne, hvis vi ikke får en ny styrelseslov. Det er altså meget vigtigt for, at vi kan få et bedre samarbejde mellem samfund, institutioner og den private sektor, at vi får en mere effektiv ledelsesform på institutionerne. Det nytter ikke noget at stikke hovedet i busken; det nytter ikke noget at påstå, at der ikke er nogen, som synes, der er problemer. Jo, der er!

Hvad angår spørgsmålet om forskningsnævn, har Videnskaberens Selskab udsendt en pressemeddelelse om sin beslutning, som klart understreger behovet for forskningsnævn.

Forskningsrådene har efter min mening heller ikke taget afstand fra dette her. Det er hårdt forlangt, at de med liv og lyst skal gå ind i denne debat, for det vil kunne skabe vanskeligheder for de enkelte medlemmer på de institutter, hvor de går – sådan er tilværelsen jo desværre – men hvis vi lavede den urafstemning blandt forskningsrådenes medlemmer, som hr. Estrup nævnte, er der ingen tvivl om hvad resultatet ville blive.

Er det ikke også tankevækkende, at denne Carl Wandel, som nu pludselig skulle være en så tankeløs person, indtil for ganske kort tid siden var en demokratisk valgt rektor på det næststørste universitet, valgt i bred enighed, så vidt jeg ved, blandt studerende, TAP-ere og lærere, og at han tilmeldt var rektorforsamlingens formand. Ja men hvordan kan en sådan mand dog tage så frygteligt fejl, at han pludselig har mistet enhver forbindelse med institutionerne? Ærlig talt: jeg synes, det virker utroværdigt, at han skulle være så helt ude af trit med, hvad forskningssagkundskaben mener i Danmark. Jeg tror simpelt hen ikke på det.

Derfor vil jeg til slut indtrængende opfordre til, at de åbninger, der her er givet vedrørende centralstudienævnene, vedrørende forskningsnævn, vedrørende institutbestyrelser, trods alt kan munde ud i, at vi, selv om vi ikke kan blive enige om det hele, dog kan blive enige om noget, som kan være et skridt på vejen til en effektivisering og til skabelse af en bedre forbindelse mellem institutionerne og omverdenen og derigennem også til en styrkelse af forskningen på institutionerne.

Carsten Andersen (SF):